

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא
- דברות קודש פרשת עקב -

יו"ל ע"י
מכון שפה ברורה
שע"י חסידי קאסוב
פרשת עקב תשפ"א לפ"ק

- אחים יקרים אחים לדעה -

הננו בזה בקריאה של חיבה לכל קוראינו ואנ"ש היקרים שיחי
שהיות ומלאכת הכתיבה, העריכה, וסידור הגליונות, שיהיו באופן נאה ויאה ומכובד עולים ממון הרבה,
וכדי להוציא את הגליון אנו צריכים את עזרת הציבור החפץ ורוצה בקיומו

אנו פנים לעזרת הציבור הושיטו ידכם והרימו את נדבת לבכם לתרום מתנה יפה ונכבדת

וההזדמנות נאותה לתרום לעילוי נשמת יקירכם אשר בוודאי תהא
לטובת נשמתם זכות הפצת דברי תורה האלו
וגם בעת שמחתכם תבוא הברכה לכם ולביתכם

והנצחתם תונצחו בתוך הקונטרסים לפרסם עושי מצוה

ובכן אלו הרוצים בהנצחה או החפצים לתרום עקב שמחה וכן מי ברצונם לתרום לעילוי נשמת

יפנו לר' מאיר גאדינגער הי"ו במס' 917-686-5892

או להתקשר ע"ד אימייל ל **toraskosov@gmail.com**

וזכות הגדול של זיכוי הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב

צדקת רבי מאיר בעל הנס - כולל קאסוב

געדענקט די הייליגע סגולה פאר
ליכט בענטשען און ביי אלע אייערע
שמחות כמנהג אבותינו ורבותינו

**לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
וכן למודעות ומאורעות שונות בקרב קהילתינו הק'
יש להתקשר לקו "קול קאסוב"**

במס' 917-686-5892-2004 או במס' 917-686-5892-2004 או במס' 917-686-5892-2004

כל הזכויות שמורות

להערות והארות או לקבל הגליון מדי שבוע בשבוע ע"י e-mail

יש לפנות להמערכת

במס' 917-686-5892

או אל **toraskosov@gmail.com**

נערך ונסדר ע"י:

ישר גראפיקס
347.528.6918

פרנס השבת

פרשת עקב

בצל הקודש בעיה"ק ירושלים תובב"א

ידידינו היקר שביקרים מאד נעלה
איש האשכולות העושה גדולות

מסור בלו"נ לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בכל עת ועונה

מו"ה זאב הכהן ראפפורט הי"ו

זכהו השי"ת לראות רב נחת דקדושה מתוך רב ברכות
ושובע שמחות ומתוך עושר ואושר שמחה והרחבת
הדעת וכט"ס

פרנס השיעור השבועי

ביום ד' בערב

ידידינו היקר שביקרים מאד נעלה איש האשכולות העושה גדולות

מסור בלו"נ לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בכל עת ועונה

מו"ה ישראל יעקב ראזענבערג הי"ו

לרגל שמחת הבר מצוה של בנו

הבה"ח יניק וחכים עדין לגאון ולתפארת

כמר שמעון יצחק ני"ו

זכהו השי"ת לראות רב נחת דקדושה מתוך רב ברכות ושובע שמחות
ומתוך עושר ואושר שמחה והרחבת הדעת וכט"ס

קהל חסידי קאסוב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

בס"ד

הננו בזה להודיע לכל הקהל הקודש
שכל התפילות ועריכת השלחנות
בצל ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת פר' עקב

יתקיימו בביהמ"ד וויזניץ

ברחוב אדוניה הכהן

שלחן הטהור ליל שבת: בשעה 11:15

שחרית: בשעה 9:30

מנחה ושיל"ס: בזמן הדלה"ג

ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ימסור השיעור השבועי

שיחת חסידות בעניני דיומא

כמדי שבוע בשבוע

ביום ד' בערב - בשעה 10:00

בביהמ"ד הנ"ל

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

- דברות קודש פרשת עקב -

יהיה מפלת עשו, ורגליה רגלי דשכינתא אשר עכשיו בגלותא - ירדה מות בעקב עשו, תזכה להתעלות בבחי' ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים, להתעלות מכל המרירות שבעוה"ז, עדי יתגלה הגאולה בשלימות.

*

בעיקבתא דמשיחא, העבודה ע"ד מסירת נפש הגדול - עקב, יעקב, ר' עקיבא

ברם, העבודה בדורות דעיקבתא דמשיחא, איננו מדברים הכי קלים, כי עקב מלשון ר' עקיבא, היינו כי נצרך מסירת נפש כעבודת ר' עקיבא להתייחד ביחודא דאחד, וכידוע כי ידו של יעקב אוזזת בעקב עשו, ודייק 'ידו' כי יתוסף 'י' על 'עקב', ויגמרו ע"י תיקון מסירת נפש של ר' עקיבא, כשיתוסף 'י' על שם עקב. ופי' האריז"ל (לקו"ת בראשית מט, כד, ובס' הגלגלים פ"ה, מובא בחיד"א דבש לפי מערכת ע' בשם השערי רחמים בשם הרח"ו) ויפוזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב, 'אביר יעקב' הם אותיות 'רבי עקיבא' כי תיקוני ר' עקיבא שייך

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם, ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך (דברים פרק ז, יב).

כבר פי' הקדמונים, אין והיה אלא לשון שמחה, אם גם בדור עיקבתא דמשיחא עת כי הקליפה גוברת, ונחש כרוך על 'עקבו', אם גם אז 'תשמעון' את המשפטים האלה, אזי יהיה בכוחכם לברר ולכלות את הרע, כהנאמר להנחש הוא האדם ישופך ראש - בקיום תורה ובמצות רוחניים, כדי שאתה לא תשופנו עקב. ובזה יתקנו תיקוני שכינתא, ע"ד שנאמר (תהלים קב, יח) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם, תכתב 'זאת' לדור אחרון ועם נברא נהלל קה, וכמו שביאר האריז"ל - זאת, דא שכינתא, והיא מתתקנת בדור אחרון בעבודת ישראל אשר תהלל קה, ואפי' כשתפלתם יבשה כערער במדבר, בכל זאת עבודתם חשובה למאוד, וגורמת שפע שמחה יתירה וחדוותא בכל עלמין.

ושמר ה' אלקיך לך את הברית בהתנוצצת אור הגאולה, ואז

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

שנאו רע, יעל שהיתה אוהבת ה' שנאה רע, אבל רצתה לשמור נפשות חסידיו שהוא ר"ע, ולכן מיד רשעים יצילם, ומי הוא שיצא מסיסרא – 'אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה' סופי תיבות עקיבה [ועוד לא נקרא עקיבא בא' עד כי יצאה נשמתו באחד כנ"ל, ע' בס' בעלי ברית אברהם לר' יצחק זרח אזולאי, ובהקדמת אור זרוע הגדול], ומאז עבר זמן שנולד ר' עקיבא בן יוסף אשר היה בן גרים, ואף אז עוד היה עם הארץ, אלא כי בחי' רחל הרגיש והביט לפנימיותו, חזייתה דהוה צניע ומעלי, אמרה ליה אי מקדשנא לך אזלת לבי רב, אמר לה הן, איקדשה ליה בצנעא, כמבואר בגמ' (כתובות סב:) ואף אז מסרה נפשה להיות כארלמתא חייא, עד כי נתגדל בקדושת ר' עקיבא, בזכות אשתו 'רחל', וכמו שאמר לה שלי ושלחם שלה, כי עם הבכיה ועבודה קשה של בחי' תיקון רחל, יצאה נשמת ר' עקיבא מן העשוקים, והאירה עד כי כל יקר ראתה עינו.

ואף אז עוד הוצרך ר' עקיבא לתקן המסירת נפש הגדול, ובוזה פעל יחוד של יעקב ורחל' בשלימות, ובוזה השיג מדריגת יעקב אשר תיקון הקרי"ש, והוא העלה אותו משם בידו, וזה שאמר הכתוב, וידו אווזת בעקב עשו, [ופי' בזה המהרי"ד מבעלזא זי"ע, ותלך לדרוש את ה' שר' עקיבא הוא בעל המימרא שדרש את ה' אלקיך תירא לרבות ת"ח], ופי'

לענין ויפזו זרועי ידיו [ואביר יעקב היינו בחי' זרוע וגבורה דיעקב, וארז"ל משמת ר"ע בטלו זרועות עולם, שהוא היה זרוע שמאל דז"א: ומבאר שם כי ענין יציאת י' טיפין מיוסף הוא כי כל טפה בסוד י' כנוזר בתקונים, וי' היא הטפה היורה כחץ מהקשת וזו ותשב באיתן קשתו לכן הקשת בג' גוונין בסוד ג' יודי"ן שבשם, ונחלקה הי' לעשר כדי שיוכלו לסבול י' הרוגי מלכות, ובא ממקום האצבעות ולא מהברית עצמו, כי לולי כן היתה הרעה רבה, וזה בשביל יעקב הנראה אליו].

והוא שבמעשה דיוסף כשעמד בקדושתו בנסיון הגדול, ואף מסר נפשו בפועל לא להסתכל עליה, כדאיתא במדרש רבה (בראשית - פרשה פז פסקה י) ר' הונא בשם ר' אחא אמר, עד שנתנה שרתוע [קנה חדה] של ברזל תחת צוארו עד שיתלה עיניו ויביט בה, אעפ"כ לא היה מביט בה הה"ד (תהלים קה) ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: ובכל זאת נסתובב ענין של ויפזו זרועי ידיו, אשר גרם עניני בירורים הקשים של רבי עקיבא בן יוסף אשר ירד בעקב עשו, כי ירד תוך עומקי הקליפה, ונעשק בעשקי הקליפה, עד כי מסבב כל הסיבות גרם שיצא בזמן סיסרא, וכמו שכתבו חכמי האמת בשם האריז"ל (ס' הליקוטים שופטים) שמאותה בעילה שבעל סיסרא את יעל יצא ר"ע, והוציאה ממנו ניצוץ הקדושה, וזהו שנאמר אוהבי ה'

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

ג

מבכי ועיניך מדמעה, כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושבנו מארץ אויב: ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושבנו בנים לגבולם:

וסדר זה של בכייתה וניחומה הוא סדר של כל יום מחדש, כי בכייתה מתחלת מחצות הלילה, ושבזה מתעוררת בכייה למעלה, ואחרי זה מתנחמת כשבא הקב"ה להשתעשע עם צדיקים בג"ע, עד שמתעלות במצות תפילין בכל יום ויום.

ובן מפורש בזה הקדוש (ח"ב דף קצ"ה): בשעתא דאתפלג ליליא ועאל קודשא בריך הוא בגנתא דעדן, ואלין אינון אבלי ציון, ואינון דבכו על חרבן בי מקדשא, ובשירותא דארבע שעתא אמצעין [אמצע אשמורה שניה, והוא בחצות], פתחי ואמרי (תהלים קלו, א) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו וגו', ואלין [מלאכין דאשמורה שניה] אינון דבכו על נהרות בבל עמהון דישראל, ממשמע דכתיב גם בכינו, ומנלן דבכו תמן, דכתיב (ישעיה לג, ז) הן אראלם צעקו חוצה, מהו חוצה, דא בבל, בגין דכלהו אוזופה לשכינה עד בבל, ותמן בכו עמהון דישראל, ועל דא פתחי בהאי, ומסיימי זכור ה' לבני אדום וגו'. כדין אתער קודשא בריך הוא בדרגוי, ובטש ברקיעין כדאמרן, ואודעזעו תריסר אלפי עלמין, וגעיי ובכי, דכתיב (ירמיה כה, ל) ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו ישאג על נהו, ואדכר לון לישראל, ואחית תרין דמעין לגו

בספרים כי אל תקרי בידו ב'ידו': והיינו ביוד שבו י-עקב, וזה גם ע"י מסירת נפש של ר' עקיבא, ונתוסף בו אות א' ולזה יצאה נשמתו ב'אחד', וכמו שפי' האריז"ל (לקוטי הש"ס - מסכת ברכות) אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד. פי' שאותיות עקיבא הם אותיות יעקב א'. והנה יעקב חטא על ששלח את יוסף צדיק יסוד עולם בלא לוייה, ואז כמעט ח"ו הפריד את היוד, ולכן ארז"ל כשראה את יוסף במצרים הי' קורא ק"ש ומיחד השם לחזור ולזווג מה שהפריד ע"י שליחות יוסף בלא לוייה, ועכ"ז לא הספיק את זה וחזר ונתגלגל בר"ע, וזה סוד כל ימי נצטערתי על פסוק זה ואמרתי מתי יבא לידי ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו, וזהו אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד, פי' ביחד כי חזרת לתקן את היחוד וגרמת את זיווג העליון במיתתך בסוד מ"נ לאו"א יחוד ק"ש].

*

תיקוני רחל בבכיה על בניה

בל זאת התיקונים נכללים בתיקוני 'רחל אמנו', אשר תיקונה אינו באה בקלות, אלא במסירת נפש אשר גורמת קול של בכייה וצעקה, וכדכתיב (ירמיה פרק לא, ח) בבכי יבאו ובתחנונים אובילם וגו', כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי אינו: כה אמר ה' מנעי קולך

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

ישראל הנדכאים בגלותא, כדאמרינן (סוטה דף טז.) רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' יהושע מיום שחרב בית המקדש אין יום שאין בו קללה, ובכל יום ויום מרובה קללתו משל חבריו שנאמר בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר, [הי בקר, אילימא בקר דלמחר, מי ידע מאי הוי, אלא דחליף, ואלא עלמא אמאי קא מקיים אקדושה דסידרא ואיהא שמיה רבא דאגדתא, שנא' ארץ עפתי כמו אופל צלמות ולא סדרים, הא יש סדרים תופיע מאופל].

א לכן קול בכיה יוצא, וקול זה איננו קול דיבור חיצוני, אלא קול בכיה, ואין זה יוצא אלא כשתקפו מכאובים עזים לאדם כ"כ, עד שנפרצה חומת עצירת הרגשותיו, ושלא לרצונו יוצא מגרונו בכיה גדולה, ועיניו נזלו דמעין כמעייין, על שבר בת עמי.

לבן נקרא קול זה 'קול פנימיות הנשמה', וקול זה מתמרמר וצועקת להקב"ה בכל לילה מחדש, ואומרת הגם שאני יודע שכל הגלות הם צורכי תיקונים, אבל בכל זאת בוכות מצד פנימיות הנפש, וטוענת רבוש"ע אם התקרבתי אתמול, וכבר נגרמה התעוררת עליון, כנאמר ה' ממרום ישאג, ואף התעוררה התיקון כשהקב"ה בא להשתעשע עם הצדיקים, האיך בכל זאת לא התעוררה גאולה השלימה, אלא במקום זה התעורר הסתר פנים, ונשלחתי ונזרקתי ונדכאתי מחדש,

ימא רבא. וכדין אתער שלהוביתא חד דבסטר צפון, ובטש רוחא חד דבסטר צפון בההוא שלהוביתא, ואזלא ושטא בעלמא, וההיא שעתא אתפלג ליליא, ושלהוביתא אזלא ובטש בגדפוי דתרנגולא וקארי.

כדין קודשא בריך הוא, עאל בגנתא דעדן, וקודשא בריך הוא לית ליה נייחא, עד דעאל לגנתא דעדן לאשתעשעא בנשמתהון דצדיקייא. וסימן (אסתר ז ד) כי נמכרנו אני ועמי וגו', ויאמר המלך מי הוא זה וגו', והמלך קם בחמתו ממשטה היין, אל גנת הביתן וגו', בשעתא דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, כדין כל אינון אילנין דגנתא, וכל אינון נשמתין דצדיקייא, פתחי ואמרי (תהלים כד ז) שאו שערים ראשיכם וגו', מי זה מלך הכבוד וגו', שאו שערים ראשיכם גו'. ובשעתא דנשמתהון דצדיקייא די בארעא אהדרו לגופייהו, כדין אתקיפו בהו כל אינון מלאכין, ואמרי (שם קלד א) הנה ברכו את יהו"ה כל עבדי יהו"ה:

*

קול כאב פנימיות הנשמה

נמצא שכל התעוררת רחמי שמים, מתחילה כל יום עם ה'קול נהי בכי תמרורים' אשר כנסת ישראל למטה ואמם רחל אמנו, הם בוכים בכל לילה על חורבן הבית ועל המשך חורבן הפרטי הרוחני והגשמי, של בני

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

ה

קול צעקה פנימי שהוא התקיעות, ע"ד שמתעוררת קול ברמה נשמה בכל לילה, והדינים נמתקים, ומזה יתעורר ענין של עורו ישנים מתרדמתכם, ויתגלה רצון עליון חדש לחדש הרת עולם.

*

התקיעות נלמדים מעבד היוצא ביובל, ויבובי יעל

אמנם בקרא לא מפורש סדר התקיעות והתרועות, כי כל ענין קול וצעקה זו באה - בכסא ליום חגיגו באתכסיא ומתוך דוחקא דלבא שלא לרצונו. ולכן לא למדהו אלא מתקיעה של יובל, ומיבובי של יעל, כדאיתא בגמ' (ראש השנה לג:) כתיב יום תרועה יהיה לכם, ומתרגמינן יום יבבא יהא לכוון, וכתיב באימיה דסיסרא, בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא, מר סבר גנוחי גנח ומר סבר ילולי יליל, ומנין שבשופר תלמוד לומר והעברת שופר תרועה, אין לי אלא ביובל, בראש השנה מנין, תלמוד לומר בחדש השביעי.. ומנין שפשוטה לפני תלמוד לומר והעברת שופר.

ויש להתבונן מהו התקיעה של יובל, שע"י התקיעה יחזרו העבדים - אותן ששמעו על הר סיני עבדי הם ולא עבדי לעבדים, אבל עבד זה כבר נרצע במרצע אחרי שאמר אהבתי את אדוני את אשתי, וכבר נקבע לעבד, כנאמר ועבדו לעולם, הרי בכל זאת

והגליתי מעל שלחנך לרדת תוך גיא צלמות, ולזה צועקת - עד מתי עוזך בשבי ותפארתך ביד צר, והרי אתה ידעת כי כל מה שרח"ל נכשלתי בגלותא, אין זה אלא שניתנה עול ברזל על צוארנו, ואין לנו התקיפות של קדושת יוסף הצדיק כנזכ"ל שאף שנתנה הקליפה - קנה ברזל תחת צוארו עד שיתלה עיניו ויביט בה, אעפ"כ לא היה מביט בה. רבונו של עולם הסיר עול ברזל מעל צוארנו, ותווכח כי עמך הגוי הזה.

ונפלא הוא, כי דייקא זאת הצעקה היא הגורמת הולדת תיקון חדש של עוד יום בגלותא, הגם שבכ"י יבואו, הרי ברחמים גדול אקבצך.

ובמו שהוא בפרצוף קטן באופן הריחוק והקירוב בכל יום, כמו כן הוא בפרצוף הזמנים ברישא דשנתא, כידוע מענין הנסירה שעם גמר השנה נרגשת תוקף ההעלם, והוא מחלקי ניצוצין שלא נתבררו, וזלכן כל היחוד מז"א למלכות בבחי' דבוקים אחור באחור, שהמשפיע אינו רוצה להסתכל ולהשפיע פנים בפנים [אלא באחבא"ח, ובעיקר לקיום חיצוניות העולם] ולזה ע"י כח התשובה הגדולה ובמסירת נפש מלפני ר"ה עד התקיעות נעשה בחי' ה'נסירה' לדעת האמת, ושלא יושפע שום שפע פנימי דרך אחריים, ולזה בכסא ליום חגנו, כי הסיהרא מתכסייא, בבחי' ויפל תרדמה על האדם, ואז יצא ויתברר

תיקוני שכנה בעיקבתא דמשיחא

התרדימא שבמשך השנה, הרי כל אדם יהיה מי שיהיה, ויהיה מה שיהיה בכל מקום ומצב, מתעוררת בו ביום זה התעוררת שיצעק גנוחי ויללה בקול נהי תמרורים, ויידלק צמאון אדיר אנן בעינן למיהוי קמא מלכא, ויתקעו תקיעה גדולה לפניה ולאחריה, להתדבק למעלה בחירות עולם, וממתיקים הדינים בשורשם עם השופר, ובזה נגמרה הנסירה וחוזרים להאיר פנים בפנים כסדר כל עבודת ימי תשרי. וכסדר הזו יהיה גם הגאולה בזמן שיתקע בשופר גדול לחירותנו.

*

אין גבול וערך לקול צעקה המתעוררת מגלות שאין לו קץ

וזעקה ובכיה פנימיות כזו אין לו ערך וגבול, כי זו קול צעקה אמיתי, כשמתעורר בו חשבון הנפש אמיתי מחשבונו של עולם, והאדם צועק על חייו, ובוכה כבכיית רחל אמנו, ומתמרר ומבקש - הודיענו ה' קצי, למה לנצח תשכחנו תעזבנו לאורך ימים, הרי אין בנו כח לעמוד בנסיונות הקשים הללו, ומתי כבר - ידעו כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יציר כי אתה יצרתו, אשר על זה ידו כל הדויים, כי אם דעת קנה הכל קנה, וכל החסרונות גשמיות ורוחניות אינן אלא תוצאה מההסתר פנים, כי ישראל לא ידע עמי לא התבונן, ואף עכשיו כשמתעוררת הרי אין זה יוצא,

שייך שביום הקדוש של שנת יובל, יתעורר עלמא דחירותא מעולם הבינה, ושזה יעלה אף למי שנעשק כבר כ"כ שיחזור, והיאך מתעורר זה ע"י קול תקיעה, שהוא קול פנימאה הנשמע ואומרת, רבוש"ע כל מה שאני חיי חיי עבדות בהפיקרא, כולו עבור שנעשקתי בגלותא, אבל בעומק הפנימי, הרי רצוננו לעשות רצונך. וזאת הקול נשתמעת, ומשנות את כל העבדות שבו, וחישב שנת ממכרו, ויוצא לחירות עולם ביובל.

ואל תאמר כי אם כבר בא ונתגלה קול זה, הרי זה בא עכ"פ עכשיו בתקיעה פשוטה מצד החירות [ע"ד תקע בשופר גדול לחירותנו] אלא נאמר באמצע שברים תרועה, ושייך בזה כל מיני פרטי לב נשבר לפעמים גנוחי לפעמים ילל, ולפעמים שניהם ביחד, ובכל מיני צירופים ל' קולות ומאה קולות, ע"פ שורשי הניצוצין הקדושים הנעשקים, ומתגלת צערו בכל מיני דרכים ואופנים,

ולזה למדו לתרועה זו מ"יבובי מיבב' הנאמר ביעל כשהיתה בתכלית השפלות וירידה רוחנית, הרי - בעד החלון נשקפה ותיבב' אם סיסרא בעד האשנב, שמגודל התרדימא הגדולה, שייך כי פתאום יתעורר צמאון אדיר, מכל ניצוץ קטן שיידלק, ובזה העלה יעל את ניצוצי הגבורות להמתיקם בשורשם.

ובזה הסדר אנו מתקנים בראש השנה, שתוקעים ומריעים מגודל

תיקוני שכנה בעיקבתא דמשיחא

ז

'עקבו' מכהה גלגל חמה, כן ר' 'עקיבא' בכח המסירת נפש של 'עקב' אבינו, התגלה בעולם קול צעקה בפנימיות הנשמה, [אשר לפעמים באה בקול חרישי קלא דלא אשתמע ופנימי ביותר, אבל מחלחלת ומשנית ומהפכת עלמות].

*

בר"ה מתעוררת בלב כל ישראל קול תקיעה מפנימיות הלב

על דרך זה כל בני ישראל נצטוו בראש השנה לתקוע בשופר כי ירחמנא אמר תקעו, ואז אף אותם אשר כל השנה לבם אטומה, הרי אין לך אדם שאין לו שעה, ויש קונה עולמו בשעה אחת ביום ראש השנה, כשלכל אדם מתעורר אצלו בכיה פנימי על מצבו ומדריגתו, ע"ד המבואר בגמ' (ע"ז יז.) על ר' אלעזר בן דורדיא, אשר שב בתשובה שלימה בשעה אחת, ובאופן פתאומי נדלקה בו ניצוץ התשובה - הלך וישב בין שני הרים וגבעות, אמר הרים ובקשו עלי רחמים, אמרו לו עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו, [שנאמר כי ההרים ימוש והגבעות תמוטינה אמר שמים וארץ בקשו עלי רחמים, אמרו עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו שנאמר כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה, אמר חמה ולבנה בקשו עלי רחמים אמרו לו עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו שנאמר וחפרה הלבנה ובושה

כי אם בקול פנימי מפנימיות הלב בתקיעה, ולא בשירה ואותיות הפה.

וע"ד הנאמר על רבי ישמעאל כה"ג כאשר הרומיים הפשיטו את עורו מעל פניו, "וכשהגיעו למקום תפילין צרח בקול מר ליוצר נשמתו", ובמדרש אלה אזכרה: וכיון שהגיע למקום תפילין צעק צעקה גדולה ומרה וכו', אמר לא על נשמתי אני צועק, אלא על מצות תפילין שהולכין ממני ע"ש.

והוא כי האי צדיקא ר' ישמעאל כה"ג נתפס בעוון הדור - לתקן תיקונים קשים, ולהציל נשמות העשוקות, כי יש נשמות עורטלאים אשר לא ירגישו אף כי יחתכו בנשמת באיזמל החי, אמנם אם יגעו ורוצים לעקור את המח ושורש הנשמה המונחת במקום תפילין שמעל המח, ומתבטא בנקודת הפנימיות של הלב, [ולפעמים אינם מלבושים בכלי השכל המלא, אלא בתת מודע] כשנגעו בזה, אזי פתאום יצא צריחה מרה, שתשמע מסוף העולם ועד סופו כקול שובר ארזים המזעזע את כל הלבבות, ויזכך את כל העולם, ותפחיד את כל הקליפות לברוח ולהיסתם בנוקבא דתהומא רבא, ונתהפכה דינא לרחמי.

ולבן ממנו נתעוררה בריאת העולם מחדש, והוא כי בזה מתגלה כח מסירת נפש הפנימי של אדם משופריה ד'עקב אבינו' שמהוא משופריה דאדם הראשון, אשר תפוח

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

ואדרבא מצד הרגשת הריחוק, נרגשת אצלה 'התחדשות המוחין והולדה חדשה', ע"ד המבואר בגמ' עה"פ לקל גומר עלי - שבתוליה חוזרת בהתדשות הגמור.

*

ועל כן נקוה תיקנה עכן, כי
מתעוררת קול פנימי אף ממקום
הכי רחוק

ובמו התקיעה של יובל לשחרר העבדים, הרי לא השתנה רצון העבד לגמרי, ובכל זאת מתעוררת קול פנימאה, וזה מזכירו ושומר עליו שלא יקרע משורשו למעלה, כי עבדי הם, כן הוא בכל אדם, אף אם לא השתנה בר"ה מן הקצה אל הקצה, אבל הרצון התגלה כי רצונו לעשות רצונך, וזה המלווה את האדם במשך כל השנה, שידע מה רצונו באמת, ובמה אינו אלא נתפס ברשת מלך זקן וכסיל.

ולזה מתחילים המלכיות עם 'ועל כן נקוה לך' אשר תיקנו עכן, [וכמו שכתב בסדר היום ע"ל כ"ן נ'קוה ר"ת עכן] כי עכן מגדולי שבטי קה היה, עכן בן כרמי, בן זרח למטה יהודה, והיתה בו גדלות, וגם המליך את הבורא ית' וביטל את כל האלילים, וגם עשיר היה (ע' מדרש רבה כג, ו) ולבסוף נכשל ונלכד במצודת החמדה, חמדת הממון, כפי שהוא הודה בעצמו באמירתו 'ואראה אדרת שנער ואחמדם ואקחם' (יהושע פרק ז ט, כ).

החמה, אמר כוכבים ומזלות בקשו עלי רחמים, אמרו לו עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו שנאמר ונמקו כל צבא השמים], אמר אין הדבר תלוי אלא בי, הניח ראשו בין ברכיו, ונעה בכביה עד שיצתה נשמתו, יצתה בת קול ואמרה ר"א בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא, בכה רבי ואמר יש קונה עולמו בכמה שנים ויש קונה עולמו בשעה אחת.

וקול זו הבא מכאב שאין לו שיעור, ומן הגלות אשר קצו לא נתגלה. ולא עוד אלא אף אחרי שנתקנה ונתגלה גילוי שכינה מזמן לזמן, הרי נשלחת עוד הפעם אל מקומה בדוחקא דגלותא, ולפנינו לא נראה קץ לתחלואיה ומכאוביה ההולכים ומתרבים, הרי הכאב בלי גבול ובלי ערך.

אבל בשמים למעלה, הרי אין גבול לקול פנימי הזאת, קול ההולכת מסוף העולם ועד סופו, ופותחת כל השערים, ודייקא קול צעקה מגלות שאין לו קץ וגבול, הרי זה מעורר קול ברמה המנחם את פנימיות הלב, ומעורר רחמים רבים בלי גבול וערך, הגם שבחיצונית הרי נתחדש עוד שנה בגלות החל והארוך מכל הגליות, אבל פנימיות נשמת ישראל נשארה דבוקה בקל חי, ממה שנשפעה באמירת מלכיות כדי שתמלוכני עליכם, ומקבלת חיות מהאור החדש של ימים הנוראים שיאיר למשך כל השנה, עד ראש השנה הבעל"ט,

תיקוני שכונה בעיקבתא דמשיחא

ט

מסמאים ומעורים את עיניהם בכל מני חמדות ותשוקות ותאות, הן בחמדת הכבוד והן בחמדת הממוץ. ואזי כשכל אלו כרת יכרתון, ויעביר השטן המסטיץ מן העולם, אזי תראה כי גם כל בני בשר יקראו בשמך. וזה כל מגמתי ותשוקותי - לתקן עולם במלכות שקי, כי המלכות שלך הוא, ולעולמי עד תמלוך בכבוד.

על דרך זה עומדים כל בני מרון ביום ראש השנה, וכל אחד ואחד מקבל על עצמו עול מלכותו ית', וממליך על עצמו את הקב"ה, ומלך שעולה על כסא המלכות מריעים לפניו בחצוצרות וקול שופר, המתחילה עם פנימיות הקול שופר שבאדם, כנאמר - עלה אלקים בתרועה, ה' בקול שופר.

*

השטן מכיר בערכו של קול שופר, יותר ממה שישראל בעצמם מכירים

ואם אמר יאמר האדם, הרי מה אני שבצעקה שלי יתעורר קול שופר למעלה, הנה ראה זה פלא כי השטן ואומות העולם הם היודעים את כוחו של השופר, עד כי לכן תיקנו תקיעות דמיושב ודמועמד לערבב השטן [כדאיאתא בגמ' ר"ה יז]. ואף המנהג לא לתקוע בערב ר"ה עבור זה, והוא פחד עבור כי סבר שזה קולו של משיח, ובוודאי שאין זה רק טעות בעלמא, כי הרי אם טעה כבר יודע

ולא היה בכוחו לעמוד בפני אותה חולשה פתאומים שבאה עליו, לא שמר את נפשו מלהילכד במצודת החמדה, נפל שדוד למעשה ההסתה של היצר שפיתו ליטול לעצמו אדרת שנער מחרס יריחו.

הרי לא יאומץ כי יסופר אף על גאון חסיד גם בדורנו כי יבוא לידי מדה חמדה פעוטה כזו, ולעבור על חרם שגזר יהושע. אבל כך הוא דרכו של השטן להקטיץ בחומרת הדבר, וככה הפילו ברשתו.

אמנם בעת שהוכיחו יהושע כתיב (שם): ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי לה' אלקי ישראל וכזאת וכזאת עשיתי: ופי' רש"י: ראה בני יהודה נאספים למלחמה [על שתפסו גדול משבטיהם] אמר מוטב שאמות אני לבדי ואל יהרגו כמה אלפים מישראל: כי ברגע קריטי ביותר של המבחן, כשכבר אחזה אש המחלוקת, והריב היה בעיצומו, אז התעוררה אצלו אמיתיות פנימיות נפשו, ויצא מכבלי היצר, ואז הפגין גבורת נפשו הגדולה ומסר נפשו לכפרת כלל ישראל.

ואזי תיקן הועל כן נקוה לך, להורות, כי באמת בלבא פנימאה נקוה לך מעולם, ומאוד הייתי רוצה לראות מהרה בתפארת עוזך, בביטול כל האלילים בכל מיני צורות ואופנים שהם מציגים עצמם ומייפים את חזותם, ומפתים בכך את האנשים,

ובמדרש תהלים (מזמור קב) פנה אל תפלת הערער. אמר רבי יצחק, כלפי דורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן ולא בית המקדש שיכפר עליהם, אלא עוד תפלה אחת שנשתייר להם שהם מתפללין בראש השנה ויום הכפורים, ולא תבוה אותו מהם. הוי, ולא בזה את תפלתם: תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא. וכי עדיין אומה עתידה להבראות שהוא אומר ועם נברא... אלו הדורות שהן כמתים כמעשיהם, ובאין ומתפללין לפניך בראש השנה וביום הכפורים ואתה בורא אותן בריה חדשה. ומה להם לעשות, ליקח הדס ולולב ולהלל אותך, שנאמר, ועם נברא יהלל יי.

וידוע דברי התולדות יעקב יוסף (פרשת עקב - אות ד) אשר כתב בשם הבעש"ט, במה שיתחזק אדם שלא יפול בענוה פסולה: וזלה"ק: גם בענוה צריך לפעמים מדה בינונית, והוא צורך גבוה מאוד, כמו ששמעתי ממורי, שרוב ענותנותו של האדם גורם שנתרחק מעבודת הש"י, שמצד שפלותו אינו מאמין כי האדם גורם ע"י תפלתו ותורתו שפע אל כל העולמות, וגם המלאכים ניוזנין ע"י תורתו ותפלתו, שאלו היה מאמין זה כמה היה עובד ה' בשמחה וביראה מרוב כל, והיה נזהר בכל אות דתנועה ומלה לאומרה כדקא יאות. וגם לתת לב אל מה שאמר דוד המלך ע"ה אם תשכבון בין שפתים (תהלים סח, יד),

מזמן שזה אינו, אלא כי באמת בפנימיות הענין מתעורר קולו של משיח, רק שכן גזרה יתברך שלענינו לא ייראה כוחו של עבודתנו במשך כל ימי האדם על האדמה, אבל האמת כן הוא שמתעוררת קולו של משיח.

ובעין זה מצאנו כשיצאו חנניה מישאל ועזריה מכבשן האש, באו כל אומות העולם וטפחו לשונאיהן של ישראל על פניהם, אמרו להם יש לכם אלוה כזה, ואתם משתחווים לצלם, מיד פתחו ואמרו לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה (סנהדרין דף צג). ואף שאר רבנן להיכן אזלו - כשיצאו מן הכבשן, [נתו לא מדכר להו בכולהו כתובין].. ברוק טבעו - באותו רוק שרקקו אומות העולם בישראל, שאומרין אלוה כזה יש לכם והשתחיתם לצלם:

היינו כי הגוים הכירו וראו מה שישראל עצמם לא ראו, והתפלאו היאך נסתמו עיניהם ולבם של ישראל. וכמו כן כל הארת השופר נלמד כי תיכב אם סיסרא, היינו שמתעוררת מה שישראל עצמם לא מכירים, ודוקא מהם כשמגתברים בני ישראל במסירת נפש ומקבלים בראש השנה את עול מלכותו ית' בקול צעקה גדולה בפנימיות לבם, הגם שאין יכולים להוציאו לגילוי לגמרי, הרי זה עולה לנח"ר למקום הכי עליון, ובזה ממשיכים אור חדש למשך כל השנה כולה.

בדביקות אהבה הכי גדולה, רק שלמטה לא נרגשה בגלוי, שכן הוא סדרי התיקון מממעקים קראתיך ה', שהאדם יתאמץ להתדבק להשי"ת ולקוות ולהתחנן מרחוק 'קולי שמעת אל תעלם אזניך לרוחתי לשועתי'.

ובליקומי תורה (טשערנביל הדרכה ב') כתב וז"ל: ועיקר צריך לדבק בשבחו של מקום, ולייחד שלשה שמות הקדושים הוי"ה אקיי"ק אדני" [ע' זוהר ח"ג ריז]. דהיינו המחשבה של אדם נמשך מעולם המחשבה ששם הוי"ה שורה שם [זוהר ח"א רסה]. והדיבור של אדם הוא בחינת אדני" [תיקו"ז הקדמה ב:], והקול של אדם הוא בחינת אקיי"ק [פדרר"ר שכ"ג ערך קול] והכל במחשבה אתברירו, כי בכל דבר יש אותיות מהשבירה, ובכוונה הנ"ל מעלה אותם מהשבירה.. ולזה צריך לדבק בשבחיו של מקום, דהיינו לשורר בזמירות נעים זמירות ישראל, וכמו שאמרו חז"ל מדרש תהלים [מזמור ל] שהתפלל דוד המלך ע"ה בעצמו שיאמרו זמירותיו בתי כנסיות ובבתי מדרשות, וע"י הזמירות יכול להכרית כל המקטריגים והמסטינים והדינים ולהחזיר עטרה ליושנה, ויתעורר חבצלת השרון:

ולזה בא איש הישראלי, ומעורר במחשבתו ומשורר בפיו, להמליך את הקב"ה באמירת פסוקי מלכיות זכרונות ושופרות, ובכח קול

שהקדוש ברוך הוא שומר ושוקד על שפתי האדם לנושקה כשהוא אומרה בתורה ותפלה בדחילו ורחימו.

ואם ישים אליו לבו בודאי מי זה האיש אשר לא יאחזנו רתת וזיע שהמלך גדול ונורא שומר ושוקד על שפתיים של אדם נבזה חדל אישים וכיוצא בזה, והוא מעיין מה שאמרו חז"ל (גיטין נד.) ענותנותו של רבי זכריה גרם חורבן וכו', כך האדם ראוי לשים לב ולומר כי הוא סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, וכל תנועותיו ודבורו והלוכו ועסקיו עושה רושם למעלה למעלה, בוודאי יזהר בכל דרכיו ועסקיו שיהיה לשם שמים, מה שאין כן בחושב האדם מה אני ספון לפגום או לתקן למעלה ולמטה שיהיה נרשם כל עסקי למעלה, ובזה הולך בשרירות לבו ויאמר אך שלום יהיה לי, ובאמת ז"א כי האדם ע"י מעשיו הטובים הוא דבוק בו יתברך ממש, וכמ"ש והלכת בדרכיו וע"י שהוא רחום למטה נתעורר מדה זו של רחום למעלה בכל העולמות, וכמו שכתבתי (פ' עקב ס"א) דע מה למעלה ממך (אבות רפ"ב), ר"ל ממך תדע איזה מדה שנתעורר בך שכן הוא למעלה. וזה שאמר ונתן לך רחמים ורחמך (דברים יג, יח:) עכלה"ק.

הרי לנו כי דייקא לאיש הישראלי הנמצא מטה ואינו מרגיש את כוחו הגדול, הרי הקב"ה שומר וממתין לתפלתו, ומתייחד עמו

תיקוני שכינה בעיקבתא דמשיחא

השופר מעלים בני ישראל זכרונם לפניו לטובה, עדי נזכה לנבואת זכריה (פרק ט, יד) וה' עליהם יראה ויצא כברק חצו, וה' אלקים בשופר יתקע והלך בסערות תימן, ה' צבאות יגן עליהם, כן תגן על עמך ישראל בשלומך.